

De Kidogo Post

nummer #4

Juni 2006

Introductie

Een vierde Kidogo post ligt voor u, vol met echte verhalen uit Uganda die de vrijwilligers, Kim, Edith & Reinier meegemaakt hebben in de afgelopen periode.

En niet alleen de vrijwilligers hebben een bijdrage geleverd aan de vierde editie maar ook de bestuursleden. Een jaaroverzicht is toegevoegd door Robin Hooghiemstra, het voorstel-rondje is ingevuld door Ingrid Posthuma en een verslag van het bezoek in Uganda door John Muijsers. Genoeg artikels voor enig tijdje lees vermaak. Daaraan zouden we graag willen toevoegen dat u de Kidogo post uit kunt printen en eventueel een kopietje hier en daar bij vrienden en of familieleden laten slingeren!

Veel lees plezier!

In dit nummer

- [Jaaroverzicht Kidogo](#)
- [Een eigen jongerencentrum.](#)
- [Profiel: Ingrid Postuma](#)
- [Stay save club](#)
- [BCDP bouwt een bron.](#)
- [Wat is het plan met BCDP voor 2006?](#)
- [Welke kleur kies jij?](#)
- [John Muijsers: Life uit Uganda](#)

Jaaroverzicht Stichting Kidogo

Robin Hooghiemstra, Maastricht, Januari 2006

Op 2005 kunnen we terugkijken als een geslaagd jaar voor Kidogo. Waar het gaat om de projecten in het BCDP, die Kidogo heeft ondersteund, is er veel goed werk verricht door onze vrijwilligers.

Ondanks tegenslagen is een aantal projecten afgerond, en zelfs is er door lokale vrijwilligers zelfstandig een begin gemaakt met goede behoeften bepaling en projectvoorstellen. Dit heeft geresulteerd in een nieuw voorstel voor 2006, met goede kans van slagen. Hiermee heeft BCDP betere kansen in eigen fondsen werving verworven.

John Muijsers heeft samen met dochter Winnie een bezoek gebracht aan Edith en Reinier, en heeft polshoogte kunnen nemen van hun werk in Banda. (Voor de goede orde: deze reis werd niet door Kidogo gefinancierd.) Hier volgt een korte indruk:

“Een van de hoogtepunten voor mij persoonlijk was mijn bezoek aan BCDP tijdens de Kerst 2005. Bij die gelegenheid was ik ‘guest of honour’ bij de opening van de nieuwe waterkiosk die met behulp van sponsorgelden kon worden gerealiseerd. Ook werd de health clinic bezocht waar een zichtbaar trotse en dankbare arts ons rondleidde en liet zien welke verbeteringen met behulp van Kidogo konden worden doorgevoerd. Zo was de clinic inmiddels ommuurd hetgeen de privacy en veiligheid ten goede kwam, waren de sanitaire voorzieningen opgeknapt, het lekkende dak gerepareerd, er was een koelkast aangeschaft voor het bewaren van medicijnen. Bijzonder erkentelijk was men voor de steun bij het bouwen van twee kraamkamers waar jonge moeders in relatieve rust hun kind ter wereld kunnen brengen.”

Van Kim hebben we al goede verhalen kunnen lezen op de Kidogo-website. In haar project voor NYHIC (Nansana Youth Health Information Center) wordt uitermate belangrijk werk verricht, dat verdient gesteund te worden. Helaas loopt het met de donaties op haar rekening nog niet goed. Graag zouden we hiervoor wat meer aandacht willen vragen in 2006.

Sponsorsoren

Stichting Kidogo bemiddelt in de ondersteuning van haar vrijwilligers. De sponsorsoren vallen uiteen in twee groepen: eigen kring en externe fondsen. De basis vormt de ondersteuning door eigen kring. Met gelden van familie, kennissen en ex-werkgever zijn Reinier en Edith in staat geweest zich in Banda in te zetten voor de lokale bevolking. Extra kosten die gemoeid zijn met je vestigen in een vreemd land, je te verzekeren en een gebrek aan inkomsten deels af te dekken, zijn hiermee opgevangen. Er bleef daarna voldoende over om eigen middelen in hun project te steken.

Belangrijk is hier te vermelden dat Reinier een gedeelte van zijn werkweek wijdt aan consultancy-projecten (zo'n 70%), om inkomsten te genereren die hen het verblijf in Oeganda mogelijk maken. Op deze manier kan Edith zich 100% inzetten voor Kidogo, en blijft er geld over om projecten te financieren.

Edith en Reinier zijn erin geslaagd een goede behoeftebepaling bij de lokale organisatie om te zetten in een aantal zinvolle projecten, die haalbaar waren binnen een afzienbare termijn. Dankzij de inzet van Edith in haar workshops konden we goede plannen voorleggen aan het Anton Jurgensfonds, dat een gedeelte van de realisatiekosten voor zijn rekening nam. De inbreng van eigen middelen is hierbij ook een voorwaarde geweest.

Dan volgen hier nogmaals de gironummers:

Kim Elverding, NYHIC: **1103579**

Reinier Battenberg en Edith Muijsers BCDP:
1878173

Een eigen jongerencentrum!

Kim, Kampala, Maart 2006

Er is goed nieuws voor Nansana Youth Health and Information Centre. Tafelronde 109 uit Amsterdam heeft besloten om de bouw van ons eigen jongerencentrum te sponsoren!

De laatste tijd komen er meer jongeren naar het hoofdkantoor van UPA met vragen of voor informatie. We gebruiken de bibliotheek van het Uganda Pioneers Association (UPA) hoofdkantoor nu als kantoor, maar we hebben geen ruimte waar jongeren terecht kunnen als ze vragen of problemen hebben en voor trainingen van peer educators is de bibliotheek veel te klein. Nu zoeken wij de jongeren zelf op in basisscholen en middelbare scholen. We merken dat jongeren veel vragen hebben over bijvoorbeeld lichaams veranderingen in de puberteit, Soa's en Hiv/Aids. Op school en thuis kunnen ze vaak niet terecht met hun vragen, maar omdat wij met jongeren (peer educators) werken die andere jongeren voorlichting geven voelen ze zich vaak vrijer om over deze onderwerpen te praten. Daarom is het geweldig als we een eigen jongerencentrum kunnen oprichten waar jongeren terecht kunnen.

Het jongerencentrum zal bestaan uit een algemene ruimte waar activiteiten voor jongeren georganiseerd zullen worden en waar we ook trainingen en workshops kunnen houden, daarnaast zal er een kantoor zijn, een spreekkamer waar jongeren met vragen en problemen terecht kunnen en een kleine opslagruimte. We willen het jongeren centrum naast het kantoor van UPA bouwen. Deze week hebben we eindelijk toestemming gekregen van UPA voor de bouw dus we zullen zo snel mogelijk beginnen en hopelijk hebben we dit jaar dan eindelijk ons eigen jongerencentrum!

Profiel

In elke editie van de Kidogo Post beschrijft iemand die betrokken is bij de activiteiten van Stichting Kidogo iets over zichzelf. Deze aflevering een bijdrage van de Penningmeester van Stichting Kidogo: Ingrid Posthuma.

Ingrid Posthuma, Maastricht, April 2006

Het is meer dan een jaar geleden dat Edith en Reinier naar Oeganda vertrokken. Het afscheidsfeest, de artikelen in de Volkskrant en als gevolg daarvan de enorme vraag naar Kidogo T-shirts ligt alweer ver achter ons.

We zijn allemaal wijzer geworden als het gaat om vrijwilliger zijn of als bestuurslid vrijwilligers te ondersteunen. Reinier en Edith weten dat je van de ene dag op de andere je laptop, telefoon en paspoort kunt kwijtraken en wij als bestuur weten dat als je je bestuurswerk echt goed wilt doen je best veel tijd kwijt bent aan het organiseren van allerhande zaken. Het schrijven van dit artikel is een voorbeeld hiervan. Niet dat het veel tijd kost maar je moet er even tijd voor maken en door alle dagelijkse activiteiten schiet dit er vaak bij in. Een koude Koninginnedag in Nederland biedt uitkomst.

Wie ben ik en wat drijft mij om penningmeester te zijn van Kidogo? Ik ben Ingrid Posthuma, 35 jaar, projectmanager bij Vodafone en oud collega van Reinier. Reinier ontmoette ik in april 1998 op mijn 2^e werkdag bij het Customer Assistance Center van Mercedes-Benz. Net als ik was hij een van de eerste werknemers bij "het call center" van Mercedes (CAC). Reinier werkte als developer op de IT afdeling en ik was verantwoordelijk voor het opzetten van de call center rapportages.

Bij mijn afscheid 6,5 jaar later vond ik een document wat Reinier en ik in 1998 samen hadden geschreven. Strekking van het verhaal: wie bewaart die heeft wat. Volgens Reinier moesten we gewoon zoveel mogelijk gegevens opslaan ("een giga bite kost toch niks") want misschien kon je later daar nog wat zinnigs mee doen. Hij had absoluut gelijk. Reinier leerde mij als Friezin ook van het Limburgse leven genieten. Hij had als 'randstadvluchteling' al lang begrepen dat Limburg geweldige mogelijkheden biedt, zoals mountainbiken, omdat hier heuvels zijn die wij bergen noemen. Onze buitenlandse collega's begrepen er overigens niets van als wij vanuit het kantoor naar de Pietersberg wezen en zeiden: "dat is één van onze hoogste bergen".

Het Limburgse leven is goed maar aan Nederlandse winters kon Reinier niet wennen. Vakanties in Azië maar vooral in Afrika waren de oplossing. Afrika werd Reiniers droom en toen hij Edith tegenkwam werd dit de droom voor hun 2-en. Toen het vertrek naar Oeganda dichterbij kwamen vroegen zij Robin en mij of wij misschien zin hadden deel van het Kidogobestuur te worden. Ik vond het een goed idee. Hun initiatief om onbetaald vrijwilligerswerk te gaan doen vond ik erg dapper en ik wilde hun graag helpen hun droom te verwezenlijken.

Dik een jaar verder hebben we samen met hen en alle sponsoren al een prachtig resultaat weten neer te zetten: onder andere een waterkiosk, een kraamkliniek en rubber laarzen voor het 'outreach team'. Het is ongelooflijk wat je in Oeganda met weinig geld kunt doen. Voor het bedrag waar in Nederland bedrijfsconsultants 1 dag komen werken, bouw je in Banda een waterkiosk. Kidogo is toe aan zijn tweede project. Er zit nog geld in kas en dat gaan we besteden. Edith heeft met de mensen van Banda een plan gemaakt voor een recreatieprogramma voor jongeren. Ook is er dringend behoefte aan een generator. Ook nu blijkt weer hoe veel je met weinig kunt doen. Ik hoop dan ook dat u ook dit jaar blijft doneren. In de nieuwsbrief en op de Kidogo website kunt u lezen wat er met uw geld wordt gedaan.

Outreaches en Stay Safe Clubs

Kim, Kampala, Maart 2006

Ook met de outreaches (voorlichtingsmiddagen) op scholen gaat het goed, we zijn in februari weer begonnen. De scholen hadden namelijk in december en januari vakantie. We hebben maandelijks outreaches op 3 basisscholen en 3 middelbare scholen in Nansana.

Daarnaast hebben we in 1 basisschool een Stay Safe Club opgericht. Deze club organiseert activiteiten op het gebied van onder andere Hiv/Aids voorlichting. Dit jaar willen we ook op de 3 middelbare scholen Stay Safe Clubs oprichten en een Stay Safe Club voor de 'out of school' jongeren, oftewel de jongeren die om verschillende redenen niet meer op school zitten. Ook deze clubs zullen verschillende activiteiten gaan doen op het gebied van onder andere Hiv en Aids. De jongeren op scholen zijn makkelijk bereikbaar via de scholen, maar de 'out of school' jongeren Verder zal er in juni een culturele uitwisseling zijn tussen de Stay Safe clubleden, peer educators en 20 jongeren van een jongerencentrum uit Denemarken. De Deense jongeren komen naar Oeganda en zullen een week doorbrengen met de Oegandese jongeren.

Een druk programma dus voor het komende jaar!

Steun NYHIC
Giro 1103579
Maastricht

BCDP bouwt aan een bron samen met DFCU.

Edith, Kampala, Maart 2006

Een bron, de bron van schone was.

Op enkele plekken in Banda zijn natuurlijke bronnen. Bronnen vol met water, gebruikt om kleren te wassen of om te koken, dan verandert het water in drinkwater.

De meeste bronnen zijn uiterst geschikt voor mensen die in ruil voor een paar kilometer per dag op en neer sjouwen, gratis water kunnen afhalen. Een andere groep mensen met iets meer financiële middelen, maakt gebruik van de gezamenlijke waterkraan dichterbij hun huis in de buurt.

Bronnen zijn plekken waar water omhoog borrelt, door de modder en het gras vinden de borrels een weg naar boven. Vrouwen en kinderen schuiven er een emmer onder en vangen op die manier water op. Maar een ideale situatie toont een waterpijp waaruit het bronwater zijn weg vindt, een betonnen opvang bak en een reservoir om zo veel mogelijk water te kunnen gebruiken. Tijd voor actie vanuit BCDP dus!

BCDP heeft samen met Shape Your World de voorbereidingen volbracht om een renovatie van de bronnen tot stand te laten komen. Shape Your World, een NGO, functioneert als een tussen orgaan, tussen NGO's en de bedrijf-wereld in om efficiënte communicatie in stand te houden. Het bedrijf dat door Shape Your World was uitgekozen om mee te werken met BCDP aan de renovatie van een bron, werd DFCU, een bank in Uganda.

BCDP, de Banda community, Shape Your World en DFCU hebben in een weekend heel hard werken, een van de bronnen helemaal opgeknapt.

Er is een trap aangelegd naar de bron toe, een afwatering-systeem om de bron heen, een was en schrob plaats voor de vrouwen en de kinderen om

Het friste lente pakje!

www.kidogo.org/shop

de vuile was te doen, een grasveld aangelegd met speciaal gras dat de bron biologisch zuivert. Gefinancierd door DFCU, gecoördineerd door Shape your World en uitgevoerd door BCDP in samenwerking met de Banda gemeenschap.

Het was een prachtig project, met snel resultaat. Het is een mooie locatie geworden om de wekelijkse was te doen, onderwijl gezellig kletsen met andere vrouwen in de schaduw van een enorme knoestige boom aan de rand van de bron, de bron van schone was.

Zeker ook te danken aan Mariel Ellenbroek die BCDP wist te linken met Shape Your World. Mariel is trouwens de nieuwe vrijwilligster bij BCDP, ze heeft 6 maanden heel hard samen met Banda gewerkt aan de renovatie van de bron, een water-kiosk en renovatie van een basisschool. Helaas heeft ze op 26 April haar vlucht alweer naar huis, terug naar Nederland. Maar ook namens BCDP kan ik Mariel een groot compliment geven voor haar vasthoudendheid en inzet!

Wat is het plan met BCDP voor 2006?

Edith, Kampala, April 2006

Ik wil me in 2006 part-time inzetten voor BCDP als project adviseur. Deze rol is sowieso steeds beter bij mij gaan passen, aangezien Christopher Kaweesi, een Ugandeese wonende in Banda, de rol van project coördinator aan het over nemen is.

Langs de kant steun ik hem en controleer hoe projecten verder verlopen en nieuwe projecten van de grond komen. Het BCDP project loopt. De water, sanitair, gezondheid en educatie voorzieningen zijn nog altijd in volle gang. In het kort willen we er nog een water kiosk bij bouwen, een paar regentonnen installeren, veel latrines

**Steun BCDP
Giro 1878173
Maastricht**

gaan renoveren en vernieuwen, scholen verbouwen, kliniek en tandarts voorzien van betere middelen en een generator aanschaffen. Hiervoor hebben alle werkgroepen hun

eigen project proposals geschreven die allemaal verstuurd zijn. Maar we hebben twee aandacht gebieden gekozen die ik graag even nader wil toelichten.

Onze aandacht gebieden in Banda zijn zone 1, 3 en 9. Zoals in het artikel "welke kleur kies jij?"

beschreven is, is niet iedereen het hier helemaal mee eens en is het besluit niet participatief genomen. Maar het is een initiatief van een kleine minderheid staff en bestuursleden binnen BCDP.

De gebieden, zone 1,3, en 9 zijn de woonplaatsen waar je over afval loopt, bijna omvalt van de stank, mensen erg veel ziek zijn, alcohol drinken en andere problemen kansen krijgen. Hier willen we ons het komende jaar voornamelijk inzetten om voor een schonere leefomgeving te zorgen. Dit gaan we doen door de Community Development Workers, die overigens nog steeds actief zijn, voornamelijk naar die zones te sturen. Om de

gemeenschap te informeren over hoe ze hun eigen leef omgeving weer in controle kunnen krijgen, onderhouden kunnen en daardoor schoner leven, gezonder, minder vaak ziek

De Banda bij de opening van de Kidogo Kiosk

zullen worden, meer kunnen werken en dus in de toekomst iets meer financiële middelen kunnen opbouwen.

Dit zijn de activiteiten die ze al een jaar uitvoeren, in alle zones in Banda, met herhaaldelijke resultaten. In de meeste zones worden de riolen nu onderhouden, eten wordt afgedekt tegen de vliegen, mensen weten hun weg naar de arts, zijn op de hoogte van bepaalde oorzaken van ziekten enz. enz. Toch blijven het onderwerpen die steeds opnieuw onder de aandacht gebracht dienen te worden. Het blijft belangrijk om te herhalen, te controleren en adviseren en bijzondere aandacht te gaan geven aan zone 1, 3 en 9!

Onze focus doelgroep in 2006 zijn de jongeren, tussen 18 en 30 jaar. Een vergeten doelgroep die zich vaak verveelt, geen werk kan vinden, ook al hebben ze Universitaire diploma's. Samen met de coördinator van BCDP, en de verantwoordelijke voor het recreatie team hebben we een workshop gehouden met een aantal jongeren in Banda. De workshop vraag was, wat kan BCDP betekenen voor de jongeren in Banda? Hierop hebben jongeren creatief en zeer volledig gereageerd met allerlei ideeën die BCDP zou kunnen oppakken. Van voetbal wedstrijden organiseren tot informatie avonden over AIDS, tot creatief zijn en leren hoe je iets kan verkopen. De werkgroep is samengesteld met een paar nieuwe jonge leden en samen hebben ze keuzes gemaakt en een paar projecten voor jongeren verder uitgewerkt, een proposal geschreven dat is opgestuurd naar Kidogo. Ook hebben we een nieuwe vrijwilligster uit Nederland, Elslien Tuinnier, die 4 maanden aan de verdere voorbereidingen en implementatie gaat meewerken! Meer hierover binnenkort meer op de website.

De Kidogo Post in je mailbox? www.kidogo.org/nieuwsbrief

Welke kleur kies jij?

Edith, Kampala, April 2006

In Uganda, een land met 26 miljoen inwoners en 72 verschillende stammen, met 'tig' verschillende lichamelijke kenmerken, is er er één overeenkomst tussen de mensen. Iedereen is namelijk zwart. Ugandezen zijn hartelijke, buitengewoon vriendelijke en optimistische mensen. De bevolking is met elkaar, leeft dichtbij elkaar en mensen hebben een opvallend hoge tolerantiegrens naar elkaar toe. Eigenlijk wonen er toch relatief veel mensen met compleet andere achtergronden en heel verschillende stammen met hun eigen gebruiken, bij elkaar in een grote sloppenwijk.

Maar hoe komt het nu precies dat er toch ook in een sloppenwijk, een achterstandswijk van Kampala, desondanks duidelijke verschillen zijn tussen arm en rijk?

Als BCDP een project is voor alle mensen in Banda, dan hoort BCDP zich toch ook zichtbaar in te zetten voor de verbetering van de leefomstandigheden van alle mensen in Banda? Maar waarom gebeurt dit niet (altijd)? Waarom zijn er wijken binnen Banda waar veel minder, tot bijna geen aandacht aan geschonken wordt? Waarom zijn er wijken waar kinderen in hun nakie moeten lopen, dikke buikjes moeten hebben met uitpuilende zweren op hun lijf? En waarom bestaan daar de huisjes uit dozen, spaanplaten en opgestapeld afval en waarom hebben juist uitgerekend die zones rioleringen volgepropt met afval en troep, dusdanig dat je de stank haast niet kunt verdragen, terwijl andere wijken in vergelijking een frivolere uitstraling hebben, schonere rioleringen, bakstenen huisjes en echt gezellig ogende straatjes?

In het kader van een uitvoerige evaluatie, na een 10 -jarig bestaan van BCDP, vond ik het een juiste beslissing om een vergadering met de Board of Trustees te plannen op 12 April 2006, het controle orgaan van het BCDP bestuur.

Bovenstaande vragen stonden prominent op de agenda: Hoe kunnen we de andere zones van Banda betrekken bij de projecten van BCDP? Tweede punt op de agenda was hoe we de politieke strubbelingen van de afgelopen tijd kunnen voorkomen. Even voor de duidelijkheid, iedereen was druk met de verkiezingen; de campagne, jezelf verkiesbaar stellen, de copyeer klusjes-man, de bevolkings registratie klusjes-vrouw, of je had de verantwoordelijkheid gekregen om Banda vol te plakken met de gele NRM affiches. Dit duurde 2 tot 3 maanden en ging ten koste van onze verantwoordelijkheden bij BCDP. En toen we dachten dat de verkiezingen dan eindelijk achter de rug waren, bleken er leden te zijn met diepe traumatische wonden die hun gezicht niet meer durfde te laten zien en liever ervoor kozen om weg te kwijnen in hun huisjes. Twee actieve leden binnen BCDP lijken sinds de verkiezingen van de Banda aardbodem verdwenen.

Beide belangrijke punten. Die uitvoerig de aandacht behoeven en ook kregen tijdens de gisteren avond gehouden Board en Executive meeting. In de Board aanwezige leden, 3 NRM MP's, NRM staat voor National Resistance Movement en MP staat voor Ministry of Parlement. Samengevat, een grote vriendenkring die elkaar al jaren kent en volgens zeggen, goed vertrouwd.

De vraag: "hoe kunnen we de andere zones van Banda betrekken bij de projecten van BCDP?", werd beantwoord met: "we kunnen niet zomaar nieuwe mensen toe laten, want die zijn niet te vertrouwen!"

Zou het wellicht mogelijk zijn een paar duidelijke voorbeelden te noemen waaruit dit blijkt?

"Mensen met een andere kleur dan geel, geel staat voor NRM, zijn niet te vertrouwen, zij zijn van de oppositie, daarmee valt niet samen te werken, zij zijn niet onze vrienden en Mr. Museveni is onze leider, onze vader die ons leidt en richting geeft."

Bovenop dit verhaal; "Alle andere mensen in Banda, die het wat slechter hebben, zeuren alleen maar en kortom, verdienen niet beter. Nogmaals een fijne herhaling dat de kleur geel is, en niet anders."

Aan mezelf stel ik de vraag : "Kunnen we ondanks al die felle gele kleuren, toch onze doelen bij BCDP?"

Maar zoals de vergadering van gisterenavond mij heeft geleerd, ligt het allemaal veel gecompliceerder en begin ik te twijfelen.

Leden van BCDP, die binnen Banda communities verboden hebben om bij bepaalde winkeltjes hun inkopen te doen, want de eigenaar van dat winkeltje is niet 'geel' gekleurd. Leden van BCDP, die vinden dat er geen extra aandacht en geld gegeven hoeft te worden voor projecten in de zogenoemde aandacht zones, want die zones zijn niet 'geel' gekleurd en vallen buiten de boot. Erger nog, er word in een uiterst neerbuigende toon gesproken over de armsten van de armsten binnen Banda.

Zijn mensen arm omdat ze niet voor geel kiezen? Of zijn mensen van een andere bepaalde stam en voor een andere politieke kleur en krijgen ze daarom minder voorzieningen van de huidige overheid? En hoe zit het dan met 'kleur bekennen'? Welke kleur zou jij dan kiezen?

Zien we in Banda iets op kleine schaal dat op landelijk niveau ook zichtbaar is? Is het werkelijk mogelijk dat er in een en dezelfde samenleving een zondebok uit meer dan 1,2 miljoen mensen kan worden aangewezen? Mensen die allemaal al sinds 20 jaar in angst moeten leven in het Noorden van Oeganda, van een andere stam zijn en jong volwassen, nog nooit een leven hebben gezien buiten de IDP (Internal Displaced Persons) kampen, beroofd van hun vrijheden, vaak ernstig ziek, nauwelijks onderwijs, onmenselijk, emotioneel kapot gemaakt, geen waardevolle bijdrage kunnen leveren binnen de samenleving, of een zin kunnen bedenken voor hun bestaan.

Kan ik als 'witte' een 'kleurloze' manier vinden om samen te werken met alle andere kleuren?

Afgesproken dat we eerst alle andere Board Members van BCDP ga ontmoeten en bovenstaande punten nader zal bediscussiëren. Ben benieuwd en ik hou jullie op de hoogte!

Kim, Reinier en Edith in Maastricht

Lokale initiatieven

KYC, Kawempe Youth Centre heeft Edith Muijers gevraagd om een serie workshops te faciliteren zodat de gehele organisatie eens kritisch bekeken en verbeterd word. KYC richt zich op de jongeren binnen Kawempe en biedt op dit moment een bibliotheek en een computer training centrum. Gehouden workshops tot nu toe samen met staff, management en bestuur:

1. Probleem analyse a.d.h.v. Probleem boom.
2. Wat is KYC, wie is de doelgroep en wat verwachten zij van KYC?
3. Ontwerp van een visie en een missie.

Life uit het dagboek van John Muijers in Oeganda!

Zaterdag 24.12, Kerstavond 2005.

Edith heeft de tafel gedekt onder de palmboom in de tuin. We ontbijten met z'n viertjes, delen de rest van de cadeautjes uit en dan ga ik met Reinier de stad in om geld te wisselen. Wat meteen opvalt is de chaos langs de kant van de weg, waar mensen met hun handeltjes bezig zijn in allerlei kleurrijke bouwsels van in elkaar getimmerde pandjes. Om de zoveel meter walmt er een afvalberg, een vuilophaaldienst kennen ze hier niet, het afval wordt langs de weg verbrand.

Het verkeer is een bezienswaardigheid op zichzelf. Auto's, matatus, dat zijn kleine busjes die als taxi dienen, boda boda's (bromfietstaxis), het krioelt allemaal door elkaar en regels schijnen er nauwelijks te zijn. Ook valt meteen op dat er zoveel mensen met geweren rondlopen die winkels, kantoren en banken bewaken.

Bij ons wisselkantoortje zetten we onze Euro's om in een dik pak Oegandese shillings.

Zoals Edith elke dag doet rijden wij met een matatu naar Banda. Het busje heeft een mooie spreuk op de voorruit staan: "In god we trust". Na vijf minuten is het duidelijk dat de chauffeur dit nogal letterlijk neemt. Mensen langs de kant van de weg moeten voor hun leven sprinten als hij met een bloedgang links inhaalt als het rechts niet kan. Bij Banda aangekomen worden we meteen omringd door horden kinderen die allemaal een handje willen van de Mzungus. Edith kennen ze hier allemaal en zij is inmiddels gepromoveerd van Mzungu naar 'madame Edith'.

Ik heb te horen gekregen dat ik 'guest of honour' ben vandaag omdat er een waterkiosk wordt geopend die met sponsorgeld van Kidogo is gebouwd. We worden heel hartelijk welkom geheten door de mensen van BCDP. Een aantal jongelui heeft zich bij de kiosk verzameld en slaan enthousiast op hun drums. Na de nodige speeches waar ik zelf ook niet aan kan ontsnappen en nadat ik het lint officieel met een krakkemikkige schaar heb doorgeknipt, wordt de kraan opgedraaid. Wat gek, er komt geen water uit. Iemand loopt naar de achterkant van het gebouw waar kennelijk een hoofdkraan zit en ineens spuit het water uit de kraan en zijn we kletsnat. Grote hilariteit! Ik wens

Winnifred, die met haar schoonmoeder de kiosk zal beheren, alle succes van de wereld toe. We worden uitgenodigd op een klein feestje in de community hall waar een aantal jongelui hun danskunsten laten zien. Alweer speeches en Winnie krijgt een hoed en een tasje. Voor mij hebben ze gespaard voor een lang wit gewaad dat hier een Bubu heet en bij deftige gelegenheden wordt gedragen en eveneens een hoed. Samen gaan we op de foto.

De dokter leidt ons vol trots rond in zijn health clinic en is bijzonder erkentelijk voor de financiële steun van Kidogo waarmee wat reparaties zijn uitgevoerd, twee kamers voor bevallen moeders zijn bijgebouwd en een echte koelkast is aangeschaft om medicijnen te bewaren.

Helemaal onder de indruk van de hartelijkheid van deze mensen en de armoede die je om je heen ziet, stappen we weer in de matutu, alle BCDP leden lopen met ons mee en doen ons uitgeleide. We nemen afscheid van Christophe, Fred, Deborah, Michael en al die anderen en rijden terug naar het comfortabele huis van Edith en Reinier.

Na een korte rustpauze waarin de meisjes hun mooiste kleren aantrekken, rijden we naar een van de betere wijken waar in de tuin van een Britse organisatie voor micro-financiering een Kerstviering wordt gehouden. Eerst worden we getraakteerd op iets dat op glühwein lijkt, maar toch anders is. Er worden Christmas carols gezongen en teksten uit de bijbel voorgelezen. Hier zitten we dan in

Het BCDP bestuur en de bezoekers

De Bühne was toepasselijk afgezet met WC papier

deze mooie tuin, achter een hoge muur met prikkeldraad, met allemaal een kaarsje in onze hand. Aan de andere kant van de muur loopt een zwarte bewaker de wacht en past hij met zijn schietgeweer op onze dure auto's. Bij het 'Stille Nacht' krijg ik toch een brok in mijn keel, zwaar onder de indruk van al de overweldigende impressies van deze dag.

Volgende keer

- Hoe verloopt het jongeren project bij BCDP
- Profiel: Riny Muijers
- Verslag van Elselien Tuinier
- Stay Save Club initiatieven